

CASEY McQUISTON

ROOD,

WIT &

KONINGS

BLAUW

ALS DE FIRST SON
VAN DE VS VERLIEFD
WORDT OP DE
BRITSE PRINS

Hoofdstuk 1

Op het dak van het Witte Huis, verstoppt in een hoekje van de Promenade, vlak naast het Solarium, zit een paneel los. Als je daar precies op de juiste manier op tikt, kun je het net ver genoeg lostrekken om te zien dat er een boodschap onder is gekrast met de punt van een sleutel of misschien een gestolen briefopener uit de West Wing.

Binnen het roddelcircuit van de presidentiële families... waarin iedereen absolute geheimhouding moet zweren, op straffe van de dood... is niemand het erover eens wie het geschreven heeft. Het enige wat men zeker lijkt te weten, is dat alleen de zoon of dochter van een president het zou aandurven om het Witte Huis te bekladden. Sommigen zweren dat het Jack Ford was, met zijn platen van Jimi Hendrix en zijn kamer die uitkwam op het dak, waar hij 's avonds laat vaak ging roken. Anderen wijzen naar een jonge Luci Johnson, met dikke linten in haar haren. Maar wie het ook geschreven heeft, het blijft er staan, als een persoonlijke mantra voor wie vindingrijk genoeg is om het te vinden.

Alex ontdekte het al in de eerste week dat hij er woonde, al heeft hij nooit iemand verteld hoe.

Er staat:

REGEL #1: ZORG DAT JE NIET BETRAPT WORDT

De East Bedroom en de West Bedroom op de eerste verdieping worden meestal gebruikt door de First Family, het gezin van de president. In eerste instantie was het één gigantische kamer waar de Marquis de La Fayette logeerde tijdens het bewind van Monroe, maar uiteindelijk werd de ruimte opgedeeld. Alex slaapt in East, tegenover de Treaty Room, en zijn zus June in West, naast de lift.

Tijdens hun kindertijd in Texas bevonden hun slaapkamers zich ook aan weerszijden van de overloop. Destijds kon je aan Junes muren afleiden wat ze die maand weer wilde worden. Op haar twaalfde hingen er aquarellen. Op haar vijftiende maankalenders en kaarten van kristallen. Op haar zestiende knipsels uit *The Atlantic*, een kampioensvlag van de University of Texas in Austin, foto's van Gloria Steinem en Zora Neale Hurston en fragmenten uit essays van Dolores Huerta.

Zijn eigen kamer was eeuwig hetzelfde, alleen kwamen er gaandeweg steeds meer lacrossetrofeeën en stapels huiswerk op universitair niveau bij. Dat alles ligt nu stof te vergaren in het huis dat ze nog steeds aanhouden in hun oude woonplaats. Al sinds de dag dat hij naar DC is vertrokken, draagt hij de sleutel van dat huis aan een kettinkje om zijn hals, waar niemand hem kan zien.

Aan de andere kant van de hal is Junes kamer nu helderwit met zachtroze en mintgroen. Het interieur is geïnspireerd op tijdschriften over binnenhuisarchitectuur uit de jaren zestig die ze in een van de zitkamers van het Witte Huis heeft gevonden, en er hebben zelfs foto's van in *Vogue* gestaan. Zijn eigen kamer werd vroeger als kinderkamer van Caroline Kennedy gebruikt en later als studeerkamer van Nancy Reagan, waardoor June de ruimte met alle geweld wilde zuiveren door er salie te branden. Hij heeft de natuurprenten in een keurig symmetrisch patroon boven de bank laten hangen, maar de roze muren van Sasha Obama donkerblauw geschilderd.

Over het algemeen blijven de kinderen van de president na hun achttiende niet in het Witte Huis wonen, althans, de laatste

paar decennia niet meer. Maar Alex ging in januari aan Georgetown studeren, precies toen zijn moeder beëdigd werd, en het leek logisch om geen extra kosten te maken voor zijn beveiliging of een studentenwoning. June kwam er die herfst bij, vers van de University of Texas. Hoewel ze het nooit heeft gezegd, weet Alex dat ze hier is komen wonen om hem in de gaten te houden. Ze weet beter dan wie ook dat hij erop kickt om zo dicht op het vuur te zitten en ze heeft hem dan ook al meer dan eens uit de West Wing moeten wegsleuren.

In de beslotenheid van zijn slaapkamer kan hij een plaat van Hall & Oates op de speler in de hoek leggen en kan niemand hem net als zijn vader mee horen neuriën met 'Rich Girl'. Daar kan hij de leesbril dragen waarvan hij volhoudt die niet nodig te hebben. Hij kan zoveel post-its in zijn studiegidsen plakken als hij wil. Als hij eenmaal het jongste Congreslid in de moderne geschiedenis is, zal dat welverdiend zijn, maar niemand hoeft te weten hoe hard hij daar zijn best voor doet. Dat zou hem weleens zijn status van sekssymbool kunnen kosten.

'Hé,' zegt een stem vanuit de deuropening. Als hij van zijn laptop opkijkt, ziet hij June de kamer binnenschuifelen met onder haar ene arm twee iPhones en een stapel tijdschriften en met in haar andere hand een bord. Ze doet de deur met haar voet achter zich dicht.

'Wat heb je vandaag weer gepikt?' vraagt Alex, die de stapel papieren op zijn bed voor haar opzijschuift.

'Donuts in verschillende smaken,' zegt June als ze op zijn bed gaat zitten. Ze draagt een kokerrok en puntige roze ballerina's, en hij ziet de moderubrieken van volgende week al voor zich: een foto van haar outfit als inleiding van een gesponsorde tekst over professionele vrouwen-van-de-wereld op platte schoenen.

Hij vraagt zich af wat ze de hele dag heeft gedaan. Ze had het over een column voor de *Washington Post*, of was het een fotoshoot voor haar blog? Of allebei? Hij kan het allemaal niet bijhouden.

Ze heeft haar stapel tijdschriften op de sprei gegooid en is er al in verdiept.

‘Probeer je de Amerikaanse roddelindustrie aan het werk te houden?’ vraagt hij.

‘Daar heb ik een journalistieke graad voor.’

‘Staat er deze week nog iets interessants in?’ Hij pakt een donut.

‘Eens even kijken. Volgens *InTouch* ben ik... aan het daten met een Frans model?’

‘Is dat zo?’

‘Was het maar waar.’ Ze slaat een paar pagina’s om. ‘O, en ze zeggen dat jij je aars hebt laten bleken.’

‘Dat klopt,’ zegt hij met een mondvol chocoladedonut met spikkels.

‘Dacht ik al,’ merkt ze op zonder op te kijken. Nadat ze het blad vluchtig heeft doorgebladerd, schuift ze het onder de stapel en gaat verder met *People*. Erg aandachtig lijkt ze niet... *People* schrijft immers alleen wat de impresario’s voorkauwen. Saai. ‘Niet veel over ons deze week... O, ik ben een aanwijzing in het kruiswoordraadsel.’

Volgen wat de roddelbladen over hen schrijven is een nutteloze hobby van haar die hun moeder de ene keer amuseert en dan weer irriteert, en Alex is narcistisch genoeg om de hoogtepunten door June aan hem te laten voorlezen. Meestal zijn het pure verzinsels of teksten die zijn aangeleverd door hun pr-team, maar soms is het wel handig om nare geruchten de kop in te drukken. Als het aan hem lag, zou hij liever de honderden fanfiction-verhalen lezen die over hem op internet staan, waarin hij wordt neergezet als een geweldige versie van zichzelf, met onweerstaanbare charmes en een ongelofelijk uithoudingsvermogen in bed, maar die verhalen wil June niet aan hem voorlezen. Hoe vaak hij haar ook probeert om te kopen.

‘Nu *Us Weekly*,’ zegt hij.

‘Hmm...’ Ze diept het blad uit de stapel op. ‘O kijk, we staan op de cover.’ Ze laat hem even de voorkant zien, met in een hoek daarvan een foto van hen tweeën. Junes haar is boven op haar hoofd vastgezet en Alex ziet er met zijn hoekige kaak en donkere krullen een tikje aangeschoten, maar nog steeds knap uit. Eronder staat in vette gele letters:

PRESIDENTSKINDEREN BELEVEN WILDE NACHT IN NYC

‘Goh, dat was me inderdaad het avondje wel.’ Alex leunt tegen het hoge leren hoofdeinde van zijn bed en duwt zijn bril hoger op zijn neus. ‘Niets zo opwindend als garnalencocktails en anderhalf uur lang luisteren naar toespraken over CO₂-uitstoot.’

‘Hier staat dat je een flirt had met een “mysterieuze brunette”,’ leest June voor. “‘Hoewel de First Daughter kort na het gala in een limousine vertrok naar een feest vol beroemdheden, werd de eenentwintigjarige hartenbreker Alex op de gevoelige plaat vastgelegd terwijl hij het W Hotel in sloop voor een ontmoeting met een mysterieuze brunette in de presidentiële suite en rond vier uur ’s nachts weer vertrok. Bronnen in het hotel melden dat er de hele nacht liefdesgeluiden uit de kamer klonken en het gerucht gaat dat de brunette niemand minder was dan... Nora Holleran, de tweeëntwintigjarige kleindochter van vicepresident Mike Holleran en het derde lid van het White House Trio. Zouden de twee hun romance nieuw leven inblazen?’”

‘Yes!’ roept Alex uit, waarop June kreunt. ‘Dat heeft nog geen maand geduurd! Ik krijg vijftig dollar van je, schatje.’

‘Ho even. Wás het Nora?’

Hij denkt terug aan een week eerder, toen hij met een fles champagne naar Nora’s kamer ging. Hun relatie tijdens de presidentscampagne een miljoen jaar geleden stelde weinig voor, het was iets wat ze vooral achter de rug wilden hebben. Destijds waren

ze zeventien en achttien en was het meteen duidelijk dat het niks zou worden, want ze waren er allebei van overtuigd dat ze slimmer waren dan de ander.

Sindsdien heeft Alex moeten toegeven dat Nora absoluut slimmer is dan hij, en al helemaal te slim om iets met hem te willen. Kan hij er wat aan doen dat de pers het niet loslaat; dat de mensen zo dol zijn op het idee van hen samen, alsof ze de Kennedy's van hun generatie zijn? Als hij en Nora zich weleens bezatten in een hotelkamer, samen naar *The West Wing* kijken en luid kreunen om die opdringerige roddelpers weer iets omhanden te geven, valt hem dan ook niet echt iets te verwijten. Ze proberen gewoonweg nog wat plezier te beleven aan een situatie waar ze geen van beiden op zitten te wachten.

Dat hij op die manier zijn zus een hak kan zetten, is mooi meegenomen.

'Misschien,' zegt hij langzaam.

June geeft hem een mep met het tijdschrift, alsof hij een irritante kakkerlak is. 'Dat is valsspelen, eikel!'

'Had je maar niet moeten wedden,' zegt hij. 'Als er binnen een maand een nieuw gerucht de kop zou opsteken, zou ik vijftig dollar van je krijgen. Ik stuur je wel een betaalverzoek.'

'Bekijk het maar,' mokt ze. 'Als we haar morgen zien, maak ik haar af. Wat trek jij eigenlijk aan?'

'Waarvoor?'

'De bruiloft.'

'Welke bruiloft?'

'Eh... de royal wedding,' zegt ze. 'Van het Britse koningshuis. Dat staat zo'n beetje op elke cover die ik je net heb laten zien.'

Als ze *Us Weekly* weer omhooghoudt, ziet Alex de enorme headline pas: PRINS PHILIP ZEGT JA! Vergezeld door een foto van een extreem nietszeggende Britse erfgenaam en zijn al net zo nietszeggende blonde verloofde, die minzaam glimlachen.

Geschrokken laat hij zijn donut vallen. 'Is dat dít weekend?'

‘Alex, we vertrekken morgenochtend,’ zegt June. ‘Nog voor de ceremonie moeten we al twee keer ergens ons gezicht laten zien. Dat Zahra je dat nog niet ingepeperd heeft.’

‘Shit,’ kreunt hij. ‘Ik heb het nog opgeschreven, maar ik heb er helemaal niet meer aan gedacht.’

‘Misschien omdat je voor vijftig dollar met mijn beste vriendin hebt samengezworen in de roddelbladen?’

‘Nee, omdat ik het druk had met mijn essay, wijsneus,’ zegt hij met een dramatisch gebaar naar zijn stapel aantekeningen. ‘Ik heb er de hele week aan gewerkt voor Romeinse Politiek. En ik dacht dat we het erover eens waren dat Nora ook mijn beste vriendin is.’

‘Je maakt mij niet wijs dat dat echt een vak is. Zou het kunnen dat je het grootste internationale evenement van het jaar expres bent vergeten, omdat je je aartsvijand niet wilt zien?’

‘June, ik ben de zoon van de president van de Verenigde Staten. Prins Henry is een stroman van het Britse Rijk. Je kunt hem niet zomaar mijn aartsvijand noemen.’

Bedachtzaam neemt hij een hap van zijn donut en zegt dan: ‘De term “aartsvijand” suggereert dat hij een concurrent van me is, in plaats van het verwaande resultaat van inteelt dat zich waarschijnlijk aftrekt op foto’s van zichzelf.’

‘Zo, zo.’

‘Ik bedoel maar.’

‘Hé, je hoeft hem niet aardig te vinden, je hoeft alleen maar een vrolijk gezicht te trekken en geen internationaal schandaal te veroorzaken op de bruiloft van zijn broer.’

‘Bug, wanneer kijk ik níét vrolijk?’ Hij trekt een pijnlijk gemaakte grijns en tot zijn genoegen lijkt June er oprecht van te walgen.

‘Hè, bah. Maar goed, je weet toch al wel wat je aantrekt?’

‘Ja, ik heb vorige maand al iets uitgekozen en door Zahra laten goedkeuren. Zo erg is het nou ook weer niet met me gesteld.’

‘Ik twijfel nog over mijn jurk.’ Ondanks zijn protest leunt ze

over hem heen en pakt zijn laptop af. ‘Zal ik die donkerbruine aantrekken, of die met kant?’

‘Kant, natuurlijk. Het is Engeland. En waarom wil je koste wat kost dat ik een onvoldoende haal voor dit vak?’ Hij wil zijn laptop pakken, maar zijn hand wordt weg gemept. ‘Ga je Instagram bijwerken, of zo?’

‘Hou je kop, ik zoek iets uit om naar te kijken. Jeuw, heb jij *Garden State* in je favorietenlijst staan? In welk jaar leef jij? 2005?’

‘Ik haat je.’

‘Hm-m, dat weet ik.’

Buiten zijn raam waait de wind over het gazon en ritselen de lindebomen in de tuin. De plaat op de speler in de hoek is afgelopen. Hij staat op van het bed, draait de plaat om en zet de naald er weer op, en de B-kant begint met ‘London Luck, & Love’.

Als je het hem vraagt, gaan privévliegtuigen nooit vervelen, zelfs niet als je moeder al drie jaar president is.

Het komt niet vaak voor dat hij op deze manier mag reizen, maar als het gebeurt, is het moeilijk om de roem niet naar zijn hoofd te laten stijgen. Hij is geboren in de heuvels van Texas, als kind van de dochter van een alleenstaande moeder en de zoon van Mexicaanse immigranten, stuk voor stuk straatarm... en op deze manier reizen is nog altijd een luxe.

Vijftien jaar geleden, toen zijn moeder zich verkiesbaar stelde voor het Huis van Afgevaardigden, kreeg ze van de krant in Austin de bijnaam de Lometa Longshot; de gedoodverfde verliezer uit Lometa. Ze was aan dat kleine stadje onder de rook van Fort Hood ontsnapt, had nachtdiensten gedraaid in een eetcafé om haar rechtenstudie te bekostigen en verdedigde tegen de tijd dat ze dertig was discriminatiezaken voor het Hoogerechtshof. Ze was wel het laatste wat men na de oorlog in Irak uit Texas had verwacht: een rosblonde, extreem pientere Democraat met hoge hakken, een

lijzig accent en een multicultureel gezin.

Dus is het nog steeds onwerkelijk dat Alex ergens boven de Atlantische Oceaan vliegt, terwijl hij in een gemakkelijke leren stoel met zijn voeten omhoog pistachenootjes zit te eten. Nora zit tegenover hem over het kruiswoordraadsel in de *New York Times* gebogen en haar bruine krullen vallen voor haar gezicht. Naast haar zit de uit de kluiten gewassen agent van de Geheime Dienst, Cassius – afgekort tot Cash – met in zijn hand nog een exemplaar van de krant, in een poging Nora te snel af te zijn met de puzzel. De cursor in Alex' essay voor Romeinse Politiek knippert verwachtingsvol naar hem vanaf zijn laptop, maar op trans-Atlantische vluchten kan hij zich nooit zo goed concentreren.

Amy, zijn moeders favoriete agent van de Geheime Dienst, een voormalige Navy SEAL die volgens de geruchten in DC meerdere mannen heeft omgebracht, zit aan de andere kant van het gangpad. Naast haar op de bank ligt een kogelbestendige titanium kist opengeklapt en ze zit rustig bloemen op een servet te borduren. Met zo'n zelfde borduurnaald heeft Alex haar weleens iemand in zijn knieschijf zien steken.

En dan blijft June nog over, die naast hem op één elleboog leunt terwijl ze verdiept is in het exemplaar van *People* dat ze om onverklaarbare redenen heeft meegenomen. Tijdens het vliegen kiest ze altijd bizar leesvoer uit. De vorige keer was het een beduimd Kantonees spreekwoordenboek. De keer daarvoor *Death Comes for the Archbishop*.

‘Wat zit je nu weer te lezen?’ vraagt hij.

Ze draait het tijdschrift om zodat hij de spread kan zien met de titel: GEKTE RONDON ROYAL WEDDING!

Hij kreunt. Dit is nog erger dan die roman van Willa Cather.

‘En wat dan nog?’ zegt ze. ‘Ik wil gewoon goed voorbereid zijn op mijn eerste koninklijke bruiloft.’

‘Je bent toch naar het schoolbal geweest?’ vraagt hij. ‘Zoiets zal

het wel zijn, maar dan in de hel, terwijl je moet doen alsof je het superleuk vindt.’

‘Het is toch niet te geloven dat de taart alleen al vijfenzeventigduizend dollar heeft gekost?’

‘Dat is deprimerend.’

‘En kennelijk gaat prins Henry zonder date naar de bruiloft en maakt iedereen zich daar nu druk over. Hier staat dat hij’ – ze zet een komisch Engels accent op – “afgelopen maand naar verluidt nog aan het daten was met een Belgische erfgename, maar dat de mensen die het liefdesleven van de prins op de voet volgen nu niet meer weten wat ze ervan moeten denken.”’

Alex haalt zijn neus op. Hij kan er met zijn verstand niet bij dat er zoveel mensen zijn die het tergend saaie liefdesleven van de prins en prinses op de voet volgen. Dat het mensen interesseert waar hij zijn tong zoal in steekt, kan hij nog wel begrijpen. Per slot van rekening heeft hij wél karakter. ‘Misschien hebben de vrouwen in Europa eindelijk ingezien dat hij net zo boeiend is als een bol wol,’ merkt hij op.

Nora legt haar kruiswoordraadsel neer. Zij is als eerste klaar, en Cassius werpt er vloekend een blik op. ‘Ga jij hem dan ten dans vragen?’

Alex rolt met zijn ogen als hij zich voorstelt dat hij door een balzaal zwiert, terwijl Henry zoetgevooid dingen in zijn oor fluistert over croquet en de vossenjacht. Bij de gedachte alleen al krijgt hij kotsneigingen. ‘Mocht hij willen.’

‘Wat schattig,’ zegt Nora, ‘je bloost.’

‘Hoor eens,’ begint Alex, ‘koninklijke bruiloften zijn waardeloos, de prinsen zijn waardeloos, en het imperialisme waardoor die prinsen er überhaupt zijn al helemaal. Het is een en al rotzooi.’

‘Moet dit je TED Talk voorstellen?’ vraagt June. ‘Je beseft toch wel dat Amerika ook alleen bestaat omdat onze voorouders de indianen hebben uitgemoord?’

‘Ja, June, maar wij hebben tenminste het fatsoen om geen monarchie in stand te houden.’ Alex gooit een pistachenoetje naar haar.

Er zijn een paar eigenschappen van Alex en June waarover nieuw personeel in het Witte Huis van tevoren wordt ingelicht. Junes pinda-allergie. Alex’ frequente middernachtelijke verzoekjes om koffie. Junes liefde van de universiteit, dat het met haar uitgemaakt heeft toen hij naar Californië verhuisde, maar nog steeds de enige persoon is wiens brieven direct naar haar worden doorgestuurd. En Alex’ langgekoesterde wrok ten opzichte van de jongste prins van Engeland.

Of eigenlijk is het niet echt wrok. Het is niet eens rivaliteit. Het is een onderhuidse irritatie waar hij klamme handen van krijgt.

De roddelbladen – en de hele wereld – waren vanaf dag één vastbesloten om Alex neer te zetten als het Amerikaanse equivalent van prins Henry, aangezien het White House Trio voor Amerika nog het dichtst bij een koninklijke familie komt. Dat heeft hij nooit eerlijk gevonden. Hij is een en al charisma, genialiteit en scherpe humor, geeft weloverwogen interviews en sierde op zijn achttiende de cover van GQ. Henry glimlacht vooral meegaand, gedraagt zich hoffelijk en maakt zijn opwachting op liefdadigheidsbals, zoals het een echte droomprins betaamt. Volgens Alex is dat een veel makkelijkere rol om te spelen.

Misschien zijn ze strikt genomen ook wel rivalen. Boeien.

‘Oké, studiebol,’ zegt hij. ‘Wat zijn de statistieken?’

Nora grijnst. ‘Hm.’ Ze doet alsof ze er hard over moet nadenken. ‘Risico-inschatting: de zoon van de president praat voor zijn beurt en veroorzaakt daarmee meer dan vijfhonderd burgerslachtoffers. Achtennegentig procent kans dat prins Henry er onweerstaanbaar uitziet. Achtenzeventig procent kans dat Alex voorgoed uit het Verenigd Koninkrijk wordt verbannen.’

‘Dat is nog optimistisch,’ merkt June op.

Alex lacht en het vliegtuig vliegt verder.

In Londen is het een spektakel van jewelste. De mensen drommen zich samen op straat voor Buckingham Palace en in de hele stad, gehuld in de Britse vlag en gewapend met vaantjes die ze boven hun hoofd zwaaien. Overal zijn souvenirs van de royal wedding te koop; de gezichten van prins Philip en zijn bruid staan overal op, van chocoladerepen tot ondergoed. Alex kan bijna niet geloven dat er zoveel mensen geïnteresseerd zijn in zoiets ongelofelijk saais. Zo'n opkomst zal er vast niet buiten het Witte Huis staan als hij of June ooit gaat trouwen. Hij zou het niet eens willen.

De ceremonie zelf lijkt eeuwen te duren, maar is op zich nog wel mooi. Het is niet dat Alex niet in de liefde gelooft of niets in het huwelijk ziet. Alleen is Martha de respectabele dochter van een edelman en Philip een prins. Dat is ongeveer net zo sexy als een zakelijke transactie. Er is geen passie, geen dramatiek. Doe Alex dan maar een Shakespeareaans liefdesverhaal.

Na wat aanvoelt als jaren, gaat hij aan een tafel in een balzaal in Buckingham Palace tussen June en Nora zitten en is hij net geïrriteerd genoeg om er een beetje roekeloos van te worden. Nora geeft hem een glas champagne aan, dat hij dankbaar aanneemt.

‘Weten jullie eigenlijk wat een burggraaf precies is?’ vraagt June halverwege een komkommersandwich. ‘Ik heb er nu al een stuk of vijf ontmoet, en ik blijf maar beleefd glimlachen alsof ik weet wat het inhoudt. Alex, jij hebt toch een vak gevolgd over internationale overheidsbetrekkingen? Wat is het?’

‘Volgens mij ben je een burggraaf als je als vampier een legertje gestoorde seksslavinnen om je heen verzamelt en jezelf dan tot regering uitroept.’

‘Dat zou weleens kunnen kloppen.’ Nora vouwt haar servet in een ingewikkelde vorm, waardoor haar zwartgelakte nagels in het licht van de kroonluchters glanzen.

‘Was ik maar een burggraaf,’ verzucht June. ‘Dan zou ik mijn seksslavinnen mijn e-mails laten afhandelen.’

‘Zijn seksslavinnen daar dan goed in?’ vraagt Alex zich hardop af.

Nora’s servet begint nu op een vogel te lijken. ‘Dat lijkt me een interessante benadering. Hun e-mails zouden vast tragisch en uitdagend tegelijk zijn.’ Ze zet een ademloze, hese stem op. ‘O, alsjeblieft, ik smeeek je... neem me. Neem me mee uit lunchen om over kledingstoffen te discussiëren, jij beast!’

‘Zou gek genoeg weleens effectief kunnen zijn,’ merkt Alex op. ‘Jullie zijn gek,’ zegt June liefjes.

Alex doet net zijn mond open om iets gemeens terug te zeggen als er een lakei bij hun tafel opduikt, als een trage, sombere geest met een lelijke pruik. ‘Miss Claremont-Diaz,’ zegt de man, die eruitziet alsof hij wel Reginald of Bartholomew zal heten. Hij maakt een buiging, wonder boven wonder zonder dat zijn pruik op Junes bord belandt. Achter zijn rug om wisselt Alex een ongelovige blik met haar. ‘Zijne Koninklijke Hoogheid vraagt zich af of u hem wilt vereren met een dans.’

Junes mond valt halfopen; ze is met stomheid geslagen.

Nora daarentegen krijgt een valse grijns op haar gezicht. ‘O, dat lijkt haar geweldig,’ zegt ze. ‘Ze zit de hele avond al te hopen dat hij haar ten dans zal vragen.’

‘Ik...’ June maakt haar zin niet af en glimlacht, ook al schieten haar ogen vuur naar Nora. ‘Natuurlijk, heel graag.’

‘Uitstekend,’ reageert Reginald-Bartholomew, waarop hij zich omdraait en over zijn schouder gebaart.

En daar is prins Henry in eigen persoon, elegant als altijd met zijn driedelig kostuum, warrige zandkleurige haar, hoge jukbeenderen en zachte, vriendelijke mond. Zijn rug is kaarsrecht, alsof hij niet gewoon geboren is, maar op een dag in zijn huidige vorm uit de grond is geschoten in een prachtige paleistuin.

Als zijn ogen zich in die van Alex boren, voelt die iets van ergernis of adrenaline de kop opsteken. Hij heeft waarschijnlijk al

meer dan een jaar niet met Henry gepraat. Zijn gezicht is nog steeds gekmakend symmetrisch.

Henry verwaardigt zich plichtmatig naar hem te knikken, alsof hij de eerste de beste gast is, in plaats van degene die hij als tiener heeft verslagen in de race om een opiniestuk in *Teen Vogue*.

Alex knippert ziedend met zijn ogen en ziet Henry zijn stomme beeldhouwde kaak in de richting van June draaien.

‘Hallo, June.’ Als een echte gentleman steekt Henry zijn hand naar haar uit en June bloost, terwijl Nora doet alsof ze in katzwijn valt. ‘Weet je hoe de wals gaat?’

‘Ik... Dat pik ik vast snel op.’ Aarzelend pakt ze zijn hand, alsof ze denkt dat hij een grap met haar uithaalt, al schat ze daarmee zijn gevoel voor humor veel te hoog in, als je het Alex vraagt. Dan leidt Henry haar mee naar de menigte rondzwierende edellieden.

‘Gaan we het nu zo spelen?’ Woest kijkt Alex naar Nora’s servetvogel. ‘Wil hij me definitief de mond snoeren door mijn zus het hof te maken?’

‘Och, maatje toch.’ Nora geeft een klopje op zijn hand. ‘Wat schattig dat je denkt dat alles om jou draait.’

‘Dat zou wel moeten.’

‘Zo mag ik het horen.’

Hij kijkt naar de dansvloer, waar June nu rondzwierd met Henry. Op haar gezicht ligt een neutrale, beleefde glimlach en Henry kijkt steeds over haar schouder, wat zelfs nog irriteranter is. June is geweldig. Hij zou op zijn minst aandacht aan haar kunnen besteden.

‘Zou hij haar echt leuk vinden?’

Nora haalt haar schouders op. ‘Wie zal het zeggen? De koninklijke familie is maar raar. Misschien doet hij dit gewoon uit beleefdheid, of... O, daar heb je het al.’

Er is een fotograaf binnengekomen, die een foto van het dansende paar maakt, waarvan Alex nu al weet dat die volgende week aan *People* verkocht zal worden. Dus daar gaat dit om? De First

Daughter gebruiken om de aandacht te trekken met een idioot gerucht over zijn nieuwe geliefde? God verhoede dat Philip de voorpagina's een weekje mag sieren.

'Hij is hier best goed in,' merkt Nora op.

Alex wenkt een ober en besluit zich de rest van de receptie te bezatten.

Wat Alex nog nooit aan iemand heeft verteld, en wat niemand ook hoeft te weten, is dat hij Henry voor het eerst zag toen hij twaalf was. Daar denkt hij alleen aan terug wanneer hij dronken is.

Voor die tijd zal hij zijn gezicht heus al weleens in het nieuws hebben gezien, maar dat was de eerste keer dat hij hem écht zag. June was net vijftien geworden en had van een deel van haar verjaardagsgeld een oogverblindend kleurrijk tienerblad gekocht. Haar voorliefde voor roddelbladen zat er al vroeg in. Midden in het blad zaten posters om in je locker op school te hangen. Als je de nietjes voorzichtig lospeuterde, hoefde je de poster niet te scheuren.

Op een van de posters, precies in het midden, stond een jongen afgebeeld. Hij had dik, lichtbruin haar, grote blauwe ogen en een warme glimlach, en hield een cricketbat tegen zijn schouder. Het kiekje moest onverwacht zijn genomen, want hij straalde iets gelukkigs uit, een opgewekt zelfvertrouwen dat je niet kon spelen. In de onderste hoek van de pagina stond in roze en blauwe letters: PRINS HENRY.

Alex weet nog steeds niet hoe het kwam, maar hij bleef maar naar Junes kamer sluipen om dat blad open te slaan en zijn vingertoppen langs het haar van de jongen te laten glijden, alsof hij de structuur daarvan zou kunnen voelen als hij zich die maar levendig genoeg voorstelde. Hoe hoger zijn ouders opklommen binnen de politiek, hoe meer rekening hij begon te houden met het feit dat de hele wereld binnenkort zou weten wie hij was. Soms dacht hij aan die foto en probeerde het moeiteloze zelfvertrouwen van prins Henry op te roepen.

(Hij heeft weleens overwogen om de nietjes open te peuteren en de foto mee te nemen naar zijn kamer, maar dat heeft hij nooit gedaan. Zijn nagels waren te kort voor dat soort dingen, in tegenstelling tot die van June, een meisje.)

Maar toen ontmoette hij Henry voor het eerst... werd hij voor het eerst koel en afstandelijk door hem toegesproken... en begon hij te vermoeden dat hij het mis had gehad. De knappe, open jongen van de foto bestond niet echt. De echte Henry is dan wel knap, maar ook afstandelijk, saai en gesloten. Die jongen met wie de roddelbladen hem maar blijven vergelijken, met wie hij zichzelf vergelijkt, vindt zichzelf beter dan Alex en alle anderen. Hij kan niet geloven dat hij ooit zo heeft willen zijn.

Nu hij zit te drinken, dwalen zijn gedachten daar steeds naar af. Dus mengt hij zich in de mensenmassa en probeert het te vergeten door met mooie Europese erfgenamen te dansen.

Net als hij met een pirouette afstand neemt van een van die meisjes, ziet hij een eenzame gestalte bij de bruidstaart en de champagnefontein staan. Het is prins Henry, die met een glas in zijn hand staat te kijken naar prins Philip en zijn bruid die over de dansvloer zwieren. Zoals altijd trekt hij dat irritante gezicht, alsof hij uit beleefdheid doet alsof het hem allemaal interesseert, maar eigenlijk ergens anders heen wil.

Alex kan de verleiding niet weerstaan om hem uit te dagen. Hij baant zich een weg door de menigte, pakt onderweg een glas wijn van een dienblad en drinkt het in één keer voor de helft leeg. 'Als het voor jou zover is,' zegt hij als hij naast de prins staat, 'moet je twee champagnefonteinemen. Met één champagnefontein kun je echt niet meer aankomen.'

'Alex,' zegt Henry met dat gekmakend bekakte accent van hem. Van dichtbij blijkt het gilet onder zijn jasje goudkleurig te zijn, met ongeveer een miljoen knopen erop. Het ziet er niet uit. 'Ik vroeg me al af of ik het genoeg nog zou mogen smaken.'

‘Dan is dit je geluksdag,’ zegt Alex glimlachend.

‘Absoluut een gedenkwaardig moment,’ beaamt Henry. Zijn eigen glimlach is stralend wit en perfect, gemaakt om op bankbiljetten afgedrukt te worden.

Het irritantst van alles is nog wel dat Alex wéét dat Henry ook een hekel aan hem heeft – dat moet wel, want ze zijn elkaars tegenpolen – maar dat hij weigert zich daarnaar te gedragen. Alex weet best dat je binnen de politiek vaak aardig moet doen tegen mensen die je veracht, maar hij zou willen dat Henry zich nu eens gedroeg als een echt mens, niet als een opgepoetst opwindspeeltje dat je in de souvenirwinkel van het paleis kunt kopen.

Hij is te perfect. Dat kan Alex niet uitstaan.

‘Word je het nooit beu,’ vraagt hij, ‘om te doen alsof je hierboven staat?’

Henry draait zich om en staart hem aan. ‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Ik bedoel, je zorgt ervoor dat de fotografen achter je aan komen en doet dan net alsof je niets van die aandacht moet hebben. Wat duidelijk niet zo is, aangezien je uitgerekend met mijn zus wilde dansen. Je gedraagt je alsof je te belangrijk bent om ook maar ergens je gezicht te laten zien. Vind je dat niet doodvermoeiend?’

‘Ik... zit iets ingewikkelder in elkaar dan je nu beweert,’ probeert Henry.

‘Há.’

‘O.’ Henry knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Je bent dronken.’

‘Ik bedoel maar...’ Overdreven vriendelijk legt Alex zijn elleboog op Henry’s schouder. Dat valt nog niet mee, want irritant genoeg is Henry zeker tien centimeter langer dan hij. ‘Je zou kunnen doen alsof je het naar je zin hebt. Zo nu en dan.’

Henry lacht meesmuilend. ‘Volgens mij kun je het vanaf nu beter bij water houden, Alex.’

‘Is dat zo?’ Hij zet de gedachte opzij dat hij alleen door de wijn

op Henry durfde af te stappen en kijkt hem zo verlegen en engelachtig mogelijk aan. 'Beledig ik je? Het spijt me dat ik niet zo door je geobsedeerd ben als alle anderen. Dat is vast verwarrend voor je.'

'Weet je wat?' zegt Henry. 'Volgens mij ben je dat wél.'

Alex' mond valt open.

Als Henry dat ziet, verschijnt er een zelfingenomen, ietwat gemeen trekje om zijn mond. 'Het is maar een idee,' zegt hij op beleefde toon. 'Is het je weleens opgevallen dat ik nog nooit toenaadering heb gezocht tot jou, en elke keer dat we met elkaar gepraat hebben, vermoeiend beleefd ben gebleven? Nee, dan jij. Nu ben je alweer op me afgestapt.' Hij neemt een slokje champagne. 'Het begint op te vallen.'

'Wat? Ik ben niet...' stamelt Alex. 'Jij bent...'

'Nog een prettige avond,' zegt Henry afgemeten, en hij maakt aanstalten om weg te lopen.

Alex kan het niet uitstaan dat Henry het laatste woord wil hebben. Zonder erbij na te denken legt hij zijn hand op Henry's schouder om hem terug te trekken.

Als Henry zich abrupt omdraait, lijkt hij Alex bijna van zich af te willen duwen.

Even is Alex onder de indruk van de schittering in zijn ogen, omdat hij daarmee plotseling karakter toont. Het volgende moment struikelt hij over zijn eigen voeten en wankelt achterover tegen de dichtstbijzijnde tafel. Te laat merkt hij tot zijn afgrijzen dat dat de tafel is met de enorme bruidstaart met acht lagen. In een poging overeind te blijven grijpt hij Henry's arm, maar daardoor verliest die ook zijn evenwicht en vallen ze allebei tegen de taartstandaard aan.

Als in slow motion ziet hij de taart overhellen, wiebelen en uiteindelijk omvallen. Er is niets meer aan te doen. De taart stort ter aarde in een lawine van witte botercrème... een suikerzoete nachtmerrie van vijfenzeventigduizend dollar.

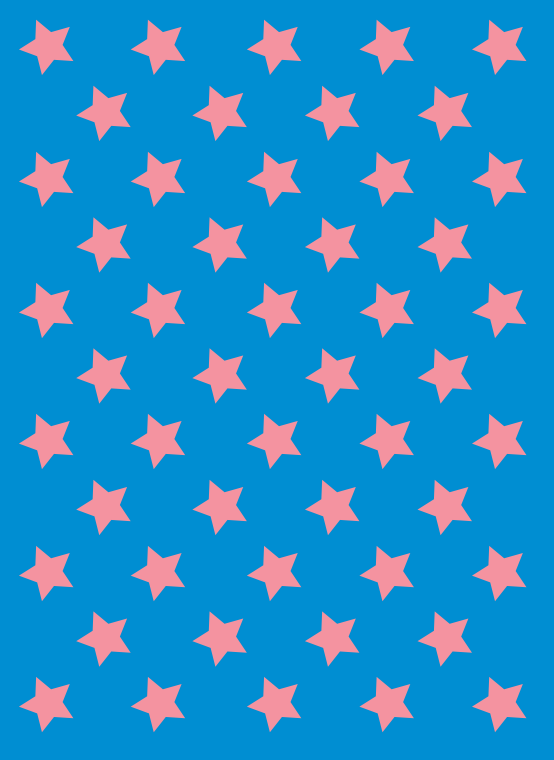
In het vertrek wordt het oorverdovend stil als hij samen met Henry op de grond valt, tussen de resten van de taart op het chique tapijt. Hij houdt Henry's mouw nog steeds in zijn vuist geklemd. Henry's glas champagne is over hen heen geklotst en stukgeslagen, en vanuit zijn ooghoek ziet Alex op Henry's jukbeen een snee die begint te bloeden.

Terwijl hij naar het plafond staart, dat onder de botercrème en champagne zit, kan hij er even alleen maar aan denken dat Henry's dans met June nu tenminste niet het sappigste nieuwtje over de royal wedding is.

Zijn volgende gedachte is dat zijn moeder hem gaat vermoorden.

Naast zich hoort hij Henry langzaam mompelen: 'Jezus christus, zeg.'

Vaag dringt tot hem door dat dit de eerste keer is dat hij de prins hoort vloeken, en dan ziet hij de flits van een camera.

Deze speciale limited edition van Casey McQuiston's bestseller bevat exclusieve fanart, een bonushoofdstuk vanuit Henry's perspectief en meer!

'Absurd leuk. Dit boek is romantisch, sexy, ad rem en spannend. Ik heb genoten van elke seconde!'

— Taylor Jenkins Reid, schrijver van *De zeven echtgenoten van Evelyn Hugo*

'Prachtig... een briljant, geweldig boek'

— *New York Times Book Review*

'Dit is een van de mooiste moderne liefdesverhalen die ik ooit heb gelezen'

— lezersreactie op Hebban

'Er zijn zo veel woorden die ik ken, maar geen enkel kan exact beschrijven hoe fantastisch, oprecht en mooi ik dit verhaal vind'

— lezersreactie op Goodreads

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 555646 >

Z&K